

ledes at denne ene Dommer f. Eks. paa egen Haand kan afsige Fængslingskendelse. Men efter Indholdet af Bemærkningerne til §§ 18 og 34 og under Hensyn til, at Ændringen skyldes selve Højesterets Henstilling, vil jeg ikke rejse nogen Diskussion eller Modstand paa dette Punkt.

Der er endnu et Punkt, hvor den foreslaaede Ændrings Rimelighed ikke synes mig indlysende, og det er § 30, jfr. 31. Jeg er ingenlunde imod at udvide Underrettens Kompetence til at behandle og paa-kende Straffesager i første Instans, da jeg tror, at Bemærkningerne har Ret i, at det kun kan fremme disse Sager. Men jeg er betænkelig ved det Princip, at Vægten, i hvert Fald i et vist Omfang, lægges paa, om sigtede har været straffet før eller ej. Ifølge Ændringen til Retsplejelovens § 687 c skal Sager angaaende Lovovertrædelser paa-kendes ved Underretten bl. a. i alle Tilfælde, hvor Sigtelsen alene angaar Vold paa Personer eller Forbrydelse mod Sædeligheden eller forskellige Berigelsesforbrydelser og sigtede forhen har været dømt for nogen Forbrydelse af samme Art til Strafarbejde eller mindst 2 Gange eller for Vold en Gang til Straf af Fængsel paa Vand og Brød i mindst 5 Dage o. s. v. Jeg er lidt betænkelig ved dette Princip: at lade sigtede Stilling overfor Retsplejen være afhængig af, om han har været dømt før for en eller flere af disse specielle Forbrydelser. Jeg indrømmer imidlertid, at dette Princip allerede er anerkendt, og at Ændringen svarer saa nogenlunde til det Forhold, som § 688 d vedrører. Men jeg vilde dog gerne høre den højtærede Justitsminister forsvare denne specielle Ændring lidt nærmere, før jeg eventuelt vil anbefale at tiltræde den.

De øvrige Bestemmelser giver ikke Anledning til Bemærkninger fra mit Partis Side, og med de angivne enkelte Reservationer kan jeg altsaa i øvrigt paa Socialdemokratiets Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Godskesen: Naar et saa stort og omfattende Lovarbejde som Retsreformen træder ud i Livet, er det ganske naturligt, at der viser sig Trang til Forandring endog paa ikke saa faa Punkter, at det viser sig, at de Forudsætninger, hvorfra man er gaaet ud, ikke ganske slaar til. Naar vi imidlertid nu efter saa kort Tids Forløb allerede staar ved Supplementslov Nr. 5, ledes man til at spørge, om dog ikke Forholdet er det, at Retsreformen ikke paa alle Punkter har været saa grundigt over-

vejet, som den burde, og dette Indtryk maa styrkes noget, naar man ser, at det Lovforslag, der her er til Behandling, paa saa mange Punkter gaar ud paa at føre Retstilstanden tilbage til den Ordning, der forelaa forinden Retsreformens Ikrafttræden i 1919, uden at det er opløst, at der i Virkeligheden foreligger andre Grunde end dem, der allerede forelaa, den Gang Retsreformen blev udarbejdet. Naar jeg siger dette, er det selvfølgelig ikke min Mening at rette nogen som helst Bebrejdelse mod Ministeren, som jo ikke har haft noget at gøre med Retsreformens Udarbejdelse, men jeg vil ogsaa paa det bestemteste fralægge mig, at jeg skulde ville rette nogen Bebrejdelse mod tidligere Ministre eller mod de udmærkede Jurister, som har dannet Retsreformens Grundprincipper. Det, der her er Tale om, er gennemgaaende Forandringer paa underordnede Punkter, Punkter uden principiel Betydning, og om hvilke jeg maa antage, at Retsreformen er udarbejdet af mere underordnede Kræfter, og det er altsaa, hvis man vil give mig Ret i min Betragtning, disse underordnede Kræfter, som ikke har overvejet Sagen tilstrækkeligt eller maaske har været for optagne af Ønsket om at indføre noget helt nyt, paa alle Punkter bryde med det gamle, saaledes at de har overset de gode Sider ved den Ordning, der allerede forelaa. Imidlertid er det klart, at de Betragtninger, jeg nu har tilladt mig at fremsætte, ikke kan føre til, at man skulde stille sig tilbageholdende overfor det foreliggende Forslag, hvis man ellers finder dets Bestemmelser rigtige, og jeg skal derfor heller ikke uddybe disse Betragtninger, men gaa over til Realiteten og derom sige, at paa de allerfleste Punkter vil jeg kunne tiltræde det foreliggende Lovforslag, ja, det gælder egentlig alle Punkter undtagen et enkelt, til hvilket jeg senere skal vende tilbage.

For det første vil jeg i det hele taget kunne tiltræde de allerfleste af de Bestemmelser, som gaar ud paa at føre Retsreformen tilbage til den tidligere bestaaende Ordning. Jeg tror, at paa de paagældende Punkter var det den tidligere Ordning, der var den bedste, og jeg maa derfor i Realiteten hilse det med Glæde, at man nu vender tilbage dertil. Dette gælder saaledes om Bestemmelsen i § 1, hvorefter der atter bliver tre Skifteforvaltere i København, som der har været tidligere, Bestemmelsen i § 2, hvorefter der bliver en særlig Skifte-skriver, og Bestemmelsen i § 7, hvorved man stryger den i sig selv ganske upraktiske og unyttige Bestemmelse, at Listen over